

sociální "Blesk - magazín" Nejdéle vězněný disident nevyklučuje, že se vrátí do politiky

Manželé Anna Sabatová a Petr Uhl ještě v dobách disentu.

Petr Uhl už dávno nepracuje v ČTK. Je šéfredaktorem dvojměsíčníku Listy.

Těmito snímky doplňuji v č. 44/95 výňatek z Infochu.VH.

Uhl: Bojuje dále Občanství před soudem

"Otázkou, zda jsem český občan, i když jsem si zvolil občanství slovenské, se ještě bude zabývat senát Ústavního soudu," tvrdí Petr Uhl. Ústavní soud totiž ve středu nevyhověl jeho návrhu na zrušení ustanovení části zákona o nabývání a pozbývání státního občanství, podle něhož českého občanství opouští ten, kdo si zvolil státní občanství jiného státu. Uhl věra pro LN uvedl, že pokud neuspěje ani u senátu. Ústavního soudu, obrátí se buď k Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebo k Výboru pro lidská práva OSN v Ženevě. *keř*

Devět let strávil Petr Uhl ve vězeňských celách socialistického Československa. Nezavidění-bodný primát nejdéle vězněného politického vězně je ještě okoreněn trochou ironie, že to bylo v době, kdy se Petr Uhl hlásil k revolučnímu marxismu. I po sametové revoluci, nebo, jak říká Petr Uhl, po „plyšáku“, jeho ostrá kritika mocných neustala. Při rozdělení Československa si na protest proti zákonu o občanství zvolil občanství slovenské.

U v n i t ě ř č í s l o :

1. Totalita: Političtí vězni na které myslíme a za které držíme řetězovou hladovku. Adresy věznic.
2. Vladimír Hajný: Dopis Mezinárodní společnosti pro lidská práva - pracovní skupina pro ČSSR - 21. února 1988
3. Ing. Oldřich T i h e l k a: Aby zvítězila pravda...!
4. Jára M e c ů: Jak jsme hlavou proráželi zeď aneb...

Předpokl. cena: 2,- Kč MČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 1 2 č í 4 7

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Semanová
ČSA 34, 767 01 Šumperk rada: Julius A. Varga

V dětech je národ věčný

"Vězni zůstali"

POMOZ TÁHNOUT KÁRU

U příležitosti svátku dětí jsme přinesli řadu článků, v nichž jsme upozornili, jak pod jhem komunismu u nás trpěly i naše děti. Tak Toník N. z Uhlířských Janovic se nesměl ničemu vyučit, přímo ze školy musel odejít na práce do lesa. Jeho otec si odpykával trest na Jáchymovsku. Libuše J. z Prahy 2, ač měla výborný prospěch ve škole, nemohla studovat, ale po dlouhém jednání jí bylo dovoleno učit se "černému řemeslu" ve fabrice. Její otec byl v té době v Leopoldově. Dáša M. nebyla přijata na fakultu múzických umění, ač měla velký talent, protože její otec si odpykával trest v Ostravě. A tak bychom mohli pokračovat, kolik dětí trpělo za viny

otce či matky? Kolik dětí se narodilo na Pankráci či v jiných věznicích a ty všechny byly násilně odtrženy od rodiny a matek. Komunisté se snažili vychovat z nich nadšence režimu, ale nevedlo se jim to. Samostatnou kapitolou, která by vydala za celé romány, je pobyt a převýchova mladistvých, vlastně dětí, v Zámrsku, Lnářích, Hlohovci a Trenčíně. Ústav mladých provinilců v Zámrsku nesl hrůdy název po sovětském vychovateli A. S. Makarenkovi. Ale s převýchovou to byl podvod na podvod. Bylo to "šou" pro lidi. Když přijela nějaká delegace podívat se na "nové metody převýchovy", byli všichni starší vězni uzavřeni na celách a

všude byli vybráni mladí chovanci. Na delegace mělo vše působit dojmem, že si zde dělají vše sami a že mají úplnou svobodu. Pořady byly sestaveny z pokrokových autorů. Každý den ráno museli chovanci cvičit, pochodovat a zpívat. Měli své rozkazy, raporty, pětiminutovky a vůbec všechny ty různé novodobé vymoženosti. I udavačství zde kvetlo. Řadu měsíců i let si zde pobýli mladí chovanci. Nebyli připuštěni do škol, nemohli se vyučit, byli stále pod dohledem i po propuštění. Zkrátka měli zkažený život a byli "poznámenáni" po celý jeho zbytek.

Náš čtenářka nám poslala objednávku na Vězni zůstali. Děkujeme za ni a spolu s ní vzpomínáme, že 1.6. tomu bude 18 let, co nedýchá vzduch této země její manžel Svatopluk. Objednávka je psána na dopise, který si zaslouží zveřejnění: "Probuď se člověče, který snad ještě spíš! Pomoz nám dotáhnout káru až na kopec, abychom se mohli pustit z kopce dolů. Není to nijak lehké. Byli před námi špatní hospodáři a jen oni užívali právo ve velké míře. A dnes vidíme ty výsledky. S bolestí a utrpením jsi šel, člověče, a s bolestí a utrpením půjdeš dále. Bílý obláček se ale ukázal a proto dumej, přemýšlej, aby to nejlepší vykrytalizovalo z Tebe. Dej, prosím,

U
příchod pravdě, která u Tobě ještě dříve. Nechť láska bratrská dá proniknout na pouch, nechť smělí nás dobro, nechť nenávisť jde stranou! Tolik dobrých slov již padá. Padá na úrodnou půdu?

Vážený pane!

V Šumperku, dne 21. února 1988

Obdržel jsem od Vás leták Mezinárodní společnosti pro lidská práva - pracovní skupiny ČSSR, v němž jsem našel i přihlášku na připojení k řetězové hladovce jež v současné době v Evropě probíhá. Vyplněný lístek Vám obratem zasílám a prosím Vás o sdělení na mou adresu informace o tom na jaký den jsem byl určen k uskutečnění této hladovky.

Ke mně to poprvé co v této souvislosti hladovka uskutečnění /nyní podle Vašich propozic/ již na podzim 1987 jsem držel 24-hod. řetězovou hladovku za československé politické vězně o čemž jsem informoval Nejvyšší soud. Dále jsem napsal 16 doporučených lístků s doručenkou na jednotlivé vězňice politickým vězňům za něž jsem tu hladovku držel. Dnes Vám mohu sdělit, pouze jeden lístek byl doručen /Josefu Hejlkovi/ a podepsán od adresáta. Po stížnosti na Federální ministerstvo spojů mi bylo Ředitelstvím poštovní přepravy oznámeno, že vězni nemohou přebírat zásilky označené do vlastních rukou a z toho důvodu jim také nemohly být předány. Takže snad jedině normální doporučený lístek by snad mohl být vězni předán, ale bez poznámky do vlastních rukou. To ovšem asi již nikdo nezjistí zda tyto doporučené listy budou vězni předány, je to zřejmě zcela v benevolenci zmocněnců Sboru národové výchovy.

Soud československých politických vězňů, zvláště ze podmínek v nichž jsou drženi vzbuzuje v každém čestném člověku v naší zemi odpor a nesouhlas se státní mašinérií jež tímto způsobem porušuje nejen morální zákony, ale i ústavu naší země. O to více musím vyjádřit svůj obdiv neznámým lidem v cizí zemi a Mezinárodní společnosti pro lidská práva - pracovní skupina pro ČSSR za její ušlechtilý čin - vyburcovat svědomí veřejné mínění v naší zemi a v Evropě způsobem, kterým se alespoň trochu ztotožníme s těmi, kteří trpí i za nás a za mne. Srdečné a upřímné poděkování Vám všem!

S projevem nejvyšší úcty

Vladimír Hajný
Seznamy č. 34
787 01 Šumperk
Československo

Narode bojju za pravdu,
neb pravda vítězí!
Píše Jitka Uhlířová, matka 4
dětí, k posle své i dětí, když ji vzali
muže do vězení."

Jarmila Karliková, Moravský
Písek

433*01*7718*54*3
HERREN SLIP
GR. 7
1,00 DM
NKD
MINIPREIS-MARKT

Politická vězni, na které myslíme a za které držíme Petěrovou hlásovku

Jiří Boháč, nar. 3.2.1953, dělník; pobuřování §100/1a; dva a půl roku, výstup 24.3.1989; VALDICE (5c)

Viktor Dederer, nar. 10.5.1963, rotmistr čsl. armády; vyzvědačství §105 /příprava/, pobuřování §100, rozkrádání §132/1; 10 let, výstup 24.8.1994; VONS zatím nehájí; místo věznění neznámo

ing. Petr Hauptmann, nar. 7.8.1946, pracovník celní správy; vyzvědačství §105/ a opuštění republiky §109/1; 10 let, výstup 12.3.1993; MINKOVICE
Začátkem října 1982 odešel do NSR s tím, že se jeho rodina za něj později vystěhuje, když však za dva měsíce poté velmi vážně onemocněl jeho syn, rozhodl se - po ujištění čs. úřady o beztrestném návratu - začátkem prosince vrátit domů. Po 9 měsících byl zatčen a 9.2.1984 v neveřejném zasedání odsouzen. V Minkovicích zhubl v prvních měsících o 10kg. Onemocněl paradentosou, operace. Brousí korále. Jak se mu podařilo při jedné návštěvě sdělit, žije v mimořádně špatných podmínkách, zostřených od prosince 1986, "s vrahem se nejedná tak jako s ním". Korespondence byla zadržována, až po stížnostech je umožněn "nezávadný" písemný styk s rodinou, jinou korespondenci nedostává. Kázeňské tresty/zákaz balíčku/. Na návštěvu nesmí jezdit více než 2 dospělé osoby, žádost jeho matky o návštěvu byla již třikrát zamítnuta. Navržen na výměnu vězňů. (3c)

Josef Hejlek, nar. 10.8.1922, stav. dělník v důchodu; pobuřování §100/1a,c; 2 roky, výstup 27.2.1988; adresa věznice - PS 50/D III 1, 35 731 HORNÍ SLAVKOV (12)

Dalibor Helštýn, nar. 12.4.1963, televizní opravář; pobuřování §100/1a,c a poškození majetku v soc. vlastnictví §136 /nápis v podchodu ve Frýdku-Místku v srpnu 1985/; 20 měsíců, výstup v létě 1988; místo věznění neznámo, pravděpodobně BORY (38)

Heřman Chromý, nar. 19.2.1947, úředník; podvracení republiky §98/1; 2 roky, výstup 9.4.1988; adresa - úsek 3/1, PS 335, 306 35 PLZEŇ-BORY

Systrík C. Janík, nar. 5.1.1952, kat. kněz bez státního souhlasu; podvod §250/1a, 2b; 28 měsíců, výstup listopad 1988; dále trestně stíhá adresa - NVÚ Nové Sedlo, autoposta 1, 438 01 ŽATEC
Vězněn v I.NVS se zprísňeným režimem. Pracuje ve stavební čtě a je ve velmi špatném zdravotním stavu. Trpí neustálými závratěmi, nedostává speciální léky ani dietní stravu. Jeho žádostem o bibli a breviář nebylo dosud vyhověno.

Walter Kania, nar. 1940, signatář Charty 77, před zatčením pracoval jako řidič. Nějakou dobu žil v NSR, má západoněm. občanství. Katolík. Vězněn od 13.6.1977. Odsouzen za rozkrádání k sedmi a půl letům do II. NVS. Vězněn nejprve v Ostrově nad Ohří, kde byl více než 500 dní v tzv. "díře" pro "kázeňské přestupky". V roce 1980 postihl dvěma infarkty. Trpí anginou pectoris a následky infekčního zánetu jater. Dvakrát mu byl trest prodloužen o dva roky, když se pokusil odeslat zprávu o svém osudu a podmínkách ve věznici příbuzným do zahraničí. Výstup 30.11.1988. Adresa - PS 1/23, 507 11 VALDICE u Jičína. (10c)

Michael Keller, nar. 11.6.1963, občan NDR, evangelík. Ve své vlasti byl vězněn za pokus o opuštění republiky. Snažil se odejít do NSR přes Československo. Odsouzen nejprve k 11 letům za vyzvědačství §105 a další trestné činy. Nejvyšší soud vrátil věc - pravděpodobně díky aktivitě bývalého spoluvězně Jana Dusa - soudu I. stupně, který M. Kellera odsoudil k 6 letům za přípravu špiónáže. Důvodné pochybení z vykonstruování obžaloby. Při výstupu mučen. Nemá žádný kontakt s domovem. Adresa - pošt. úřad

ing. Pavel Křívek, nar. 12.6.1900, ekolož, zaměstnanec Jičínského ústava; podvracení republiky §269/1, výstup 20.4.1938, 3 roky; BORY

Milan Obola, nar. 12.11.1931, řidič; výtržnictví §262/1 a poškození majetku v soc. vlastnictví §136 /kauza Holitýn/; 18 měsíců, výstup pravděpodobně na jaře 1938; místo věznění neznámo

Petr Obřil, nar. 10.11.1906; nenastoupení služby v ozbrojených silách §269/1 a měření způsobilosti ke službě §266/1; 22 měsíců, výstup 22.1.1938, BORY (15)

Karel Irvin Motl, nar. 29.7.1943, novinář, později požárník; podvracení republiky §269/1; 3 roky, výstup 2.7.1938; BORY (15)

Josef Rözer, nar. 7.10.1955, technik; vyzvědačství §105/1; 11 let, výstup leden 1938; VALDICE; VONS nehájí, viz ale sdělení VONS č. 505 a dokument Charty 77 5/86 /výměna věznů/ (15)

Karel Sra, nar. 18.1.1938, předseda výboru Jazzové sekce; nedovolené podnikání §118/1, 2; 20 měsíců, výstup 2.1.1938; BORY
V září prodělal 20denní samovazbu. Stěžuje si na obtíže soustředění, zhoršení zraku. Dne 16.7. soud zamítl jeho žádost o podmíněčné propuštění. Na své podněty a podání nedostává od státních institucí žádné odpovědi. Je mu předávána pouze rodinná korespondence. (11)

František Veis, nar. 5.7.1932, bývalý důstojník čsl. armády, posledně řidič; příprava k vyzvědačství §7/1 k §105; 12 let, výstup koncem dubna 1931; VALDICE; VONS nehájí, viz ale sd. č. 505 a dok. Ch77 5/86 /výměna věznů/ (3)

Jiří Wolf, nar. 5.1.1932, režisér metra; podvracení republiky §269/1, 2 /en-til se podal zprávu do zahraničí o poměrech ve věznici Minkovici/ 6 let, výstup 17.5.1938; VALDICE (48)

Pavel Honka, nar. 23.1.1953, automechanik; pobuřování §100/1a /pobuřující v 3 roky v podáních státních orgánů, snaha o kandidaturu na poslance do ML PS a zformulování vlastního volebního programu/ a útok na veřejného činitele §156/2; 21 měsíců a 3 roky následného ochranného dohledu, výstup 26.2.1938. V současné době v kritickém zdravotním stavu, ve věznici je různými způsoby týrán a si kanován. MINKOVICE

V AM...
K... Minkovici

ADRESY VĚZŇŮ - pokud nejsou přesně uvedeny u jména. Ke jménu připsujte prosím i datum narození. Pište pokud možno všem. Dopisy je možné/vhodné posílat na doručenkou.

- RUZYŇ: pošta 614, schr. 09, 161 02 Praha 6
- BORY: pošt. úřad 1, příhr. 355, 306 35 Plzeň-Bory
- MINKOVICE: příhr. 12, 463 13 Liberec-Doubí 23
- VALDICE: PS 1, 507 11 Valdice u Jičína
- BOHUNICE: pošt. úřad 1, PS 37, 601 29 Brno

ŘÁD "ZÁSLUŽNÉ LEGIE"
Řád "Záslužné legie" (Legion of Merit), jedno z nejvyšších amerických vyznamenání, získala v minulých dnech Česká republika. Převzal jej při návštěvě Spojených států náčelník zpravodajského odboru Generálního štábu české armády generálmajor Radovan Procházka. Radovan je politickým vězněm a měl jsme možnost poznat ho v komunistických věznicích, koncentracích a naposledy v Leopoldově. Vyznamování je oceněním výsledků spolupráce mezi USA a Českou republikou v záležitostech vojenských.

"V imi zůstali"
č. 6/94

Pohledy, které byly naslány na jednotlivé adresy jsem vybral ze série:

Q. MANKS, DON QUIXOTE, ...

ČESKÁ LEGIE ...

NÁKLAD ...

Jak jsme hlavou proráželi zed' aneb útěk z chebské věznice

JÁRA MECŮ

Vysoký klenutý strop věznice celý dával naději. "Nejhorší bude dostat z něj ven první cihlu", mnil stavitel Jakub Jurza a tím to začalo. Šlo jen o to, čím tu cihlu ze stropu vyloupnout, jak se k vysokému stropu dostat, kde tu cihlu a pak haldu cihel a smetí ukrýt a hlavně, jak to všechno znáknout přímo pod nosem a před očima mnoha dozorců, aniž by si toho povšimli. Cela měla asi pět metrů délky a tři metry na šířku s vodovodem a WC v rohu u dveří. Byl v ní malý stůl, dvě židle a slavníky přes den opřené u stěny.

Cela byla kontrolována dvakrát a každý den. První kontrola byla při dopolední vycházce, příslušník mající službu proklepával mříže; druhou, odpolední, konal dozorce nastupující do služby. Také ten vcházel dovnitř a kontroloval mříže. Moc slibně to pro nás nevypadalo. Jenže touha po svobodě nezná překážek a překoná-li strach má naději. A naděje, jak známo, je to poslední, co v člověku umírá.

Čas běžel jako blázen. Venku, v tom velkém lágru, pokračovali v budování a zdokonalování otrokářského řádu, jemuž říkali socialismus, plánovali pětilletky i světlé zítřky a soudci v těch dobách přelíčení trestáním rozvratiků si na nás dávali čas. Byli jsme tomu rádi, neboť i my jsme byli v horečném plánování a potřebovali jsme zůstat

Na podzim roku 1950 se udála tragédie v Mlékosrbech na Novobydžovsku. Shodně několik občanů potvrzuje všechny skutečnosti tragédie. Rolník František Petrovický zde hospodářil asi na 15 hektarech. Hospodářství dost velké, práce mnoho a doba nebyla nakloněna soukromým hospodářům. Jednoho dne se rolník rozstolal, trpěl zánětem slepého střeva a

pohromadě. Čekala nás práce, na kterou, když se povede, budeme nejen my, ale hlavně soudruzi nadosmrtní vzpomínat! My, pravda, budeme vzpomínat jen když přežijeme. Na uprchlíky se stíli ostrými. Chycení se také mohou beztrzně utlouct k smrti. To jsme věděli. O příslušnících vězeňské stráže jsme si nemohli dělat žádné iluze.

Pocházeli ze spodiny a dostali moc nad bezbrannými lidmi. Z podsvětí byli vyraženi na světlo a stáli se pány nad životy žalářovaných. Byli za to partaji vděční a sloužili více než horlivě. Dovedli jsme si představit, jak jim náš útěk poškodí »kariéru«. Stejně tak jsme si uměli představit i náš osud, dopadnou-li nás tito zuřivě zfanatizovaní nadlídeři při činu!

Náš plán útěku byl propracován do posledního detailu a zdál se být bez kazu. Bylo k němu zapotřebí jen štěstí. Ale štěstí bylo zatím

14

nakonec musel být dopraven do nemocnice v Novém Bydžově, kde po operaci zemřel ve stáří 37 let. Zůstala po něm vdova Marie, rozená Novotná z Bydžovské Lhoty a tři malé děti ve věku tří, osmi a jedenácti let. V té době se právě začínalo se socializací vesnice. Gottwald celé akci dodával lesk s heslem: "Bez socializace vesnice nebude u nás socialismus!" V této

ukryto v naději a tak jsme nevěděli, jak se k hranic zachová." Kostky jsou vrženy" a namic do Německa jen pár kilometrů.

Jako pracovní nářadí použijeme drát z obruby plechového lavoru, který nám každé ráno dávali do cely. Dá se vytáhnout a vůbec nebude znát, že tam chybí. Cihly budeme cpát do těch slavníků u zdi a smetí budeme splachovat. S prací začneme vždy odpoledne po střídání strážní a kontrole cely. Díru na bílém klenutém stropě budeme maskovat kusem bílé košile nalepené ke stropu lepidlem z chleba. Rozhodli jsme, že začneme v rohu nad záchodovou mísou z levé strany dveří, kam dozorce nemohl mít kukátkem dobrý výhled. Nakonec byl vyřešen i rébus, jak se vůbec dostat ke stropu. Za vodovodní potrubí v rohu u stěny jsme zapasovali štokrle a bylo to.

Zvlášť důležité pak bylo změnit intervaly našeho pracovního času, za jak dlouho se hlídač vrátí zpět ke kukátku. Neboť jen v těchto krátkých intervalech jeho pochůzky jsme mohli pracovat na stropě. Bylo zapotřebí nepřetržitě sledovat dveře a veškerý pohyb na chodbě, také neustále stírat prach a úlomky padající ze stropu. Pro ostražitě soudružské oko u kukátku musí být naše cela vzorem klidu a pořádku.

Pokračování přístě

kritické době byl v Mlékosrbech předsedou MNV Oto Seidlic, který byl za války převezen s dalšími příslušníky-židy do německého koncentráku. Vrátil se živ a zdravý jako horlivý člen KSČ se snažil paní Petrovickou přemluvit, aby vstoupila do trojčičko se JZD. V té době již byl činným nátlak na zemědělce v Zábědově, Kosičkách, Končicích, Chyští, Chudečicích, Lovčicích a Nopolisech. Předseda O.

Aby zvítězila pravda ...!

Ing. Oldřich Tibelka

Dokončení z minulého čísla

Vzniká chaos, v němž už nelze rozlišit právo od bezpráví, lež od pravdy.

Bohužel, věci u nás jsou již téměř tak daleko, že můžeme už jen poukazovat na alarmující neexistenci politické koncepce přechodu jednoho systému v druhý. Dnes se projevuje pravda, že tuto koncepci zde nikdo neměl, což je do jisté míry pochopitelné, protože do 17. listopadu bylo těžko představitelné, že ke zvratu dojde tím způsobem jakým k němu došlo. Je však znepokojivé, že ji od 17. listopadu nikdo nevytvořil, ale ani se nikdo z vládních představitelů nezamyslel nad tím, jaké to bude mít následky? Na místo toho se prokřažovalo v tradici nepolitických událostí, spoléhalo se na jakousi představu o lidské přirozenosti, na obecné pochopení širokých mas atd., tedy na něco, co většina lidí po čtyřiceti letech komunismu nechápe a možná nikdy chápat nebude. Z nepolitického chaosu se tak v podstatě stává politický romantismus, jakési spoléhání se na náhodu, na šťastný osud. Politika se stává jen etikou, jak tomu bylo naposledy ve středověku. V politice ovšem etika nestačí a nestačí ani dobrá vůle, nýbrž schopnost podmíněná nutností uskutečnit cíle, které skutečný politik si musí stanovit. Politika se nesmí stát přáním jedince nebo určité skupiny lidí, jinak se vrátíme zpět k

totalitě, byť třeba k nekomunistické, ale určitě k totalitě.

V našem případě buď existuje politická koncepce přechodu od totalitarismu v normální demokratickou společnost západního typu, což by mělo být cílem nebo taková koncepce neexistuje a nelze proto nikam dojít, zvláště pak tehdy, když všechny kryptokomunistické a komunistické síly mají jiný cíl, a dělají všechno proto, aby tento přechod zabrzdily, zastavily a rozložily. Tyto síly koncepci mají, pružně ji dopracovávají a modifikují, když se přitom mohou opírat o staré struktury a vazby, které dosud nikdo neodstranil. Důkazem toho nám je existence Komunistické strany Čech a Moravy a její socialistický program. Podle našeho názoru trvá stav vážného ohrožení všeho toho, v čem lidé spatřovali význam 17. listopadu.

Ukázalo se, že pouze scénář ekonomické transformace jednoho systému v druhý nestačí, pokud není spojen a propojen se scénářem transformace politické. Uspořádání svobodných voleb bylo totiž jen jedním krokem k demokracii. Svým způsobem jsme se tak ocitli ve slepé uličce.

Po 17. listopadu se utvořilo hnutí, v němž bývalá chartistická opozice spolu s bývalými i současnými komunisty demokratizovala komunistický systém. Byl a je to svým způsobem paradox, který mnoho lidí u nás nedokáže pochopit. Nej-

15

horší však je, že široké masy národa tento podvod nazaujatě trpí a doplácí na něj. Zvolení Václava Havla prezidentem bylo pro široké masy vyvrcholením politického zvratu po 17. listopadu. Lidé, aniž by si uvědomili, že společenský systém je možné změnit jedině odstraněním zahnílého totalitního aparátu, upadli do jakéhosi vítězného snu v domnění, že volbou Václava Havla prezidentem, se vše a rychle změní. Aniž by si všimli, že do funkce prezidenta byl zvolen komunistickým parlamentem, tedy tím parlamentem, který postupoval podle komunistické ústavy a komunistických zákonů, a že složení tohoto parlamentu tvoří přes 90 % poslanců komunistické strany a zbytek poslanci tzv. národní fronty. Dodnes si mnoho soudných lidí nedokáže vysvětlit jak je možné, že Václav Havel se s volbou tímto parlamentem uspokojil a považoval to jako počtu, která mu tak byla dána celým národem. Snad si ani neuvědomil, že tím potvrdil zprávy o zákulisním dění v přípravách komunistického převratu. Zatím co on se těšil v prezidentské funkci a pronášel projevy o ničem, využívali komunisté jeho ješitosti a připravovali si vhodnou půdu pro svou existenci. A aby to Václav Havel neviděl ve špatném světle, konali tak s ujištěním, že už členství v KSČ zrušili a navíc to podkládali hanobícími výroky o zločnosti minulého režimu. Tedy toho reži-

soused se sběhli a o hrůzném činu se přesvědčili na vlastní oči. Toto ovšem nebyl na Bydžovsku a Chlumecku případ ojedinělý. V padesátých letech téměř v každé vesnici byl aspoň jeden rolník vystěhován do jiného okresu anebo uvězněn. Tragédii popisují až příliš stručně a podobných případů bylo více. Jako dodatek ještě uvádím, že horlivý soudruh Seidlic, který má na svědomí mnoho lidí, již nežije

"Res publica"

č. 47/95